

hos f.eks. almennyttige boligselskaber. Denne regel er netop indført for at undgå konkurrenceforvridning mellem de virksomheder, der svarer sit til det offentlige, i forhold til dem, der ikke gør.

Det er dog samtidig vigtigt at notere sig, at ikke alle virksomheder, der skylder det offentlige penge, nødvendigvis er virksomheder af tvivlsom karakter. En enkelt stor konkurs i f.eks. byggebranchen vil meget hyppigt trække et større antal virksomheder med ned, så økonomisk tilbagegang og restance til det offentlige kan skyldes mange ting. Det behøver ikke nødvendigvis kun at betyde, at man er, hvad man kan kalde det, professionel skyldner.

På andre områder er inddrivelsen effektiviseret, f.eks. med det fælles lønindeholdelsesregister, som blev vedtaget sidste år, hvor der nu også er mulighed for inddrivelse af andre fordringer end afgifter og skatter.

Om det her – altså lønindeholdelsesregisteret – skal udvides til at omfatte andre fordringer end dem, som i dag kan inddrives, kan man selvfølgelig altid diskutere, og det er vi meget villige til. Men jeg hører også gerne, om forslagsstillerne har nogle konkrete forslag til det her.

Forslaget lægger også op til at udvide gruppen af virksomheder og personer, der skal kunne idømmes næringskarantæne. I det omfang der skal kunne idømmes næringskarantæne, er jeg helt enig med SF i, at det skal ske i domstolsregi. Sådan som jeg har forstået det, er der i dag mulighed for, at Told og Skat kan fragte personer retten til at drive virksomhed, uden at det kan prøves for retten, og det er selvfølgelig ikke holdbart.

Det er som udgangspunkt et meget vidtgående skridt at fratage folk retten til at udøve selvstændig virksomhed, men jeg er også enig i det, fru Elisabeth Arnold var oppe at sige her fra talerstolen for et øjeblik siden, nemlig at det selvfølgelig skal være muligt i visse tilfælde, hvis der er tale om grove skyldnere og folk bevidst unddrager det offentlige penge.

Men med de tiltag, som der er iværksat de seneste år både af finansministeren og af skatteministeren, mener jeg ikke, at der er behov for at genoptage det foreslåede udvalgsarbejde. Situationen bliver fulgt af myndighederne løbende, og jeg finder derfor ikke, at udvalgsarbejdet vil tjene noget formål.

SF's forslag indeholder elementer, som vi selvfølgelig kan være enige i, men vi mener

ikke, at der er behov for udvalgsarbejdet, og vi kan derfor ikke tilslutte os forslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre har gennem de seneste 8, 9, 10 år været medansvarlige for gennemførelsen af ganske mange lovtiltag og administrative tiltag for at effektivisere restanceopkrævning, for at gribe ind over for hårdnakkede systematiske restanter og for at inddrage gæld hos folk, som også havde daginstitutionsgæld og andre ting.

Vi synes egentlig, at effekten af det har været ganske god. Det hænger jo også sammen med, at der generelt er bedre økonomi ude hos folk, og det vil sige, at ny gæld ikke stiftes i det omfang, det fandt sted for 10 år siden. Det kan man også mærke på den gældsmasse, der er ude hos borgerne.

Vi synes egentlig, at de instrumenter, der er til rådighed for det offentlige for at få inddraget sin gæld, efterhånden er ganske varierede og ganske tilstrækkelige, og derfor synes vi ikke fra radikal side, at vi vil sætte nye ting i gang, heller ikke et nyt udvalgsarbejde. Vi mener faktisk, der er gjort meget ordentligt arbejde på dette område i forvejen, og derfor kan vi ikke støtte SF's forslag.

Kim Behnke (FP):

De tiltag, som Folketinget gennem den sidste håndfuld år har vedtaget i bestræbelserne på at få indkrævet flere penge til det offentlige, har sjældent fået Fremskridtspartiets støtte.

Det er, fordi vi mener, at filosofien er forkert. Man tager nemlig det udgangspunkt, at pengene hører hjemme i statskassen, og at når folk har pengene til privat cirkulation eller cirkulation i virksomhederne, så er de kun midlertidigt til låns.

I Fremskridtspartiet har vi præcis den modsatte opfattelse. Vi har den opfattelse, at pengene som udgangspunkt hører hjemme i den private sektor, og at når skatteministeren ser på den pengestrøm, der går igennem hans og den øvrige regerings kasser, er de der kun midlertidigt til låns.

Filosofien om, at hvis alle bare betalte det, de skulle betale, i skat, så ville vi andre slippe så meget billigere, er der intet historisk belæg for. Tværtimod er det sådan, at jo flere penge det offentlige får mellem hænderne, jo flere penge vil der blive brugt. Vi har set det, når ejendomsskatterne er steget; så har kommuner og